

Betragtning er ryddet af Veien. Jeg tror, at vi gennemgaaende ere komne saa vidt, at man almindelig flammer sig ved at fremføre de Argumenter, vi have hørt fra Modstandernes Side, at kun de nærede den eneste virkelige Patriotisme, medens vi kun havde Syn for Smør og andre lavt liggende Ginner, og ikke kunde høre os til den samme Flugt som de Herrer, der bygge Forter, og som tjene Penge derved (Afbrydelse!) . . . Ja, som tjene Penge derved . . . (Afbrydelse!) Skulde det være sløvt! Nei for dem, der har tjent Pengene er det overordentlig rart. Der er Entreprenører, der have tjent meget betydelige Summer (En Stemme: Hvem?) . . . Det veed jeg ikke, men maaste det ærede Medlem veed det, og saa kan han jo oplyse derom. Det er ikke min Sag at oplyse det, eller at komme ind paa saadanne mindre Historier, som ikke kommer mig ved. Vi ere komne saa vidt nu, at vi have forstaaet, at det, det dreier sig om nu, er ikke om, hvem der er mest patriotisk, men hvorledes vi bedst sikke vort Lands Selvstændighed, og det er et meget alvorligt Spørgsmaal, som kræver en ganske anden Anvendelse og Ansændelse af vore Gvner og Arbeidskræfter end de patriotiske Frafer. Det er Spørgsmaalet om Landets Selvstændighed, der nu ligger for, det er det, som man skulde komme til Forstaaelse om her i Landet. Er man naaet til det, er man ude over de værste Vanskeligheder for overhovedet at komme videre ind paa de Opgaver her liggende for. Det Udvalg, som denne Sag maa blive henvist til, vil derfor ogsaa have den Opgave at gjøre, hvad der staar i dets Magt for at forberede og komme til en Forstaaelse om, hvorledes vi bedst sikke vort Lands Selvstændighed. Dette Udvalg vil selvfølgelig ikke være noget Udvalg, hvori denne Sag skal begraves, det er der ikke Tale om, det er ikke Oppositionens Mening, og det er heller ikke Oppositionens Mening, at dette Udvalg skulde føre til en Skinforhandling om Sagen, der gennem tilsyneladende Grunde og en ikke virkelig ment Drøftelse, kunde standse Sagen, saaledes at den forjumper. Nei, Meningen med Udvalget er naturligvis den at komme til en virkelig Forstaaelse af, hvorledes vi bedst sikke vor Selvstændighed, og saalænge vi ikke ere komne til nogen Forstaaelse, respektere hinandens Ret paa dette Omraade. Derfor kommer det først og fremmest an, at Forhandlingen ikke bliver forhindret, ikke bliver hæmmet ved en gal Maade at lægge Sagen an paa, og der forekommer det mig oprigtig talt, at den ærede Ministers Bidrag i Gaar ikke var af den Natur, at det skal gjøre en Forhandling med det Formaal for

Die let. Det, det kommer an paa for Udvalget, er, at prøve alle de Grunde, der fra begge Sider kunne ansføres, og gennem denne Prøve at naae til en Mulighed for Forstaaelse. Men denne Mulighed kan kun naas, naar vi virkelig ansføre og gaa ind paa de Betragtninger, der komme frem fra anden Side, udvilde vore Grunde fuldt saglig, og dernæst respektere vore Modstandere. I begge Henseender synes jeg, at den ærede Minister har taget sig det overordentlig let i Gaar. Den ærede Minister gif først i hele sin Betragtningssmaade ud fra, at vi skulde have en Befæstning om Kjøbenhavn, og man møder i det Hele stadig hos de Herrer den Betragtning, at Kjøbenhavn skal forsvares og selvfølgelig maa befæstes; Spørgsmaalet er kun, hvorledes Befæstningen skal være. Ja, dersom det var Spørgsmaalet, da havde de Herrer Overtaget, vil jeg indrømme, da var det selvfølgelig et rent militært Spørgsmaal. Er det givet, at Kjøbenhavn er Forsvarets Centrum, og at vi overhovedet skulle søge at forsvare Kjøbenhavn, saa er det ogsaa givet, at vi skulle have en eller anden Befæstning, og saa er det ogsaa givet, at de Herrer Militære forstaa det bedre end vi; thi vi ere ikke sagkundige paa det Omraade. Spørgsmaalet om, hvilke Kanoner der ere de bedste, hvor Forterne skulle ligge og Kanalerne graves, Bombardementsafstanden og alle de Ting, det er Noget, der kan diskuteres meget om, men som Folkehinget ikke er særlig sagkundig i. Men det er ikke det, der er Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er ikke, hvorledes Fæstningerne skal være, eller hvorledes Forsvaret af Kjøbenhavn skal kunne iværksættes. Spørgsmaalet er: Skal Kjøbenhavn overhovedet være Forsvarets Centrum? Skal der være en Befæstning om Kjøbenhavn, eller skulle vi bygge vort Lands Selvstændighed paa helt andre Betragtninger af Forsvarsvesenet end Kjøbenhavns Befæstning? Med Hensyn til dette Spørgsmaal have vi ingen Løsning faaet ved det, der er fremkommet fra den høitærede Krigsministers Side. Vi maa i saa Henseende først komme paa det Nene med den Betydning, som en Befæstning af Kjøbenhavn vil have i politisk Henseende. Det er langt væsentligere at gjøre sig dette fuldstændig klart, den politiske og økonomiske Betydning af Kjøbenhavns Befæstning, end at gjøre sig det klart, om Bombardementsgrændsen skal være her eller der, om Fæstningen skal være saadan eller saadan, om Kjøbenhavn bedst forsvares paa den ene eller anden Maade. Det afgjørende Spørgsmaal for Landets Selvstændighed er netop de to